

Teatr grecki

1. Początki teatru sięgają pieśni obrzędowych ku czci boga wina Dionizosa. Z czasem pieśni zamieniły się w utwory teatralne. Widownię sadzano na stokach gór. U stóp stoku, swoistego amfiteatru, na placu zwanym orchestrom poruszał się chór. W czasach Sofoklesa, to tu odbywała się akcja spektaklu. Naprzeciwko środkowych miejsc widowni zbudowano prostokątne podwyższenie, tzw. proskenion. Było to miejsce popisu aktorów. W głębi stał budynek z trzema dużymi drzwiami, którymi wchodzili aktorzy. Ten budynek to scena, od słowa skene, czyli buda.
2. Aktorami byli mężczyźni, występujący w maskach oznaczających płeć, wiek, pozycję społeczną, charakter. Chodzili w koturnach, włosy czesali w wysokie, bardzo ozdobne fryzury. Szaty były bogate, strojne. Ich kolor miał określone znaczenie. Purpura wyrażała dostojeństwo. Czerń – żałobę. Służba występowała w zwykłych strojach.
3. Tragedia wzięła się z dytyrambów. Dytyramby śpiewali pasterze przebrani w kozie skóry. Tragos to kozioł, ode – pieśń. Stąd nazwa tragedia.
4. Nad bohaterami zawsze ciąży fatum – przeznaczenie. Fatum prowadzi do katastrofy. Tematem przedstawień były głównie mity.
5. O tym, jak powinno tworzyć się dramat wypowiedział się w swoim dziele „Poetyka” Arystoteles. Według Arystotelesa, zasada numer jeden to jedność akcji, miejsca i czasu. Nie było scen zbiorowych. Występowało dwóch, góra trzech aktorów. By oddać jakieś wydarzenia zbiorowe wykorzystywano posłańca, który wpadał na scenę i opowiadał o nich. Nie było antycznego dramatu bez chóru. Chór komentował akcję i zapowiadał wejście poszczególnych aktorów.
6. Dramat składał się z trzech części. Pierwsza to prolog, czyli wprowadzenia. Prolog wyjaśniał sytuację, przedstawiał bohaterów, w prologu zawiązywała się akcja. Następowало pierwsze wydarzenie, które rozpoczynało opowieść. Akcja – czyli druga część – składała się z epejsodionów aktów i stasimonów czyli wystąpień chóru. Kulminacyjnym punktem akcji był przełom w dramacie, tzw. perypetia doprowadzająca do katastrofy. Po wszystkim następował epilog – wyjaśnienie kierowane do widzów. Pieśń, w czasie której wychodził chór to parodos stąd parada, a pieśń końca dramatu to exodus.
7. Grecy oglądali tragedię, by doznać oczyszczenia, czyli katharsis. Według Arystotelesa, katharsis to wywołanie w widzu litości i trwogi. Bohaterowie dramatu – jak zalecał Arystoteles – powinni być niewinni, przez co widzowie czuli do nich sympatię. W momencie, gdy bohaterów dotykał tragiczny konflikt lub inne nieszczęście, widzowie czuli trwogę (ich przecież też może spotkać coś podobnego), a później litość wynikającą z utożsamiania się z postacią.
8. Ponieważ widzowie mieli zobaczyć siebie w postaciach dramatu, ten musiał być realistyczny. Dlatego w tragedii antycznej obowiązywała zasada mimesis, naśladownictwa. Sztuka powinna przedstawiać wydarzenia prawdopodobne. Mimesis to naśladownictwo, ale również porządkowanie rzeczywistości tak, by ułatwić widzom przeżycie katharsis.

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl